

t kívá-
— és
ra van
ldi. —
Alber-
ülhasz-
nyében
; ezek-
rülnek
oczka-
sorok-
észtve
, hogy
másik
olyan
n, leg-
ád ju-
tildöz-
Rejt-
t még
beszé-
meg,
eseké-
nak a
még
séged,
e? —
et ugy
ön ki.
óloom«
Végre
rasztó
forma
; egy
részők
yikből
agyon
lyesen
en jól
n.

a), kö-

ános
ány-
t kö-
levő
itünő
elő-
s ki-
noga-
zéről

m-épület.

KIS LAP

... MEGÖLELTE ÉS MEGCSÓKOLTA. (Lásd a 147. lapon.)

LI. köt. 10. szám. **Ára negyed évre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr.** 1896. szeptember 6-án.
Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

A TITKOS PAJTASOK.

— Elbeszélés, számos képpel. —

W (Folytatás.)
 ÁSNAP reggel Ákosnak, amint kiugrott az ágyából, ez volt az első gondolata:

— No, itt a szomorú nap, amelyen nyakunkba zúdúl a veszedelem . . . ma kapjuk meg a mostoha mamát!

Lenke is erre gondolt, de ő egy kis vigasztalást is talált.

— No, ma végre felöltöm azt a gyönyörű új ruhámat . . . ma lesz az apa esküvője Flóra kisasszonnyal . . . Jaj, de kíváncsi vagyok, milyen lesz az a lakodalom!

Kiváncsinak kíváncsi volt Ákos is, bár nem vallotta meg. Mert voltak ők már névnap mulatságon, majálison, de ez mind csekélység egy fényes lakodalmi ünnephez képest, ahol sok, sok vendég van, mind ünnepi díszben, sok virág, csupa fölöpántlikázott kocsi, aztán komoly szertartás a templomban, sok kíváncsi nézővel, utána pedig nagyszerű lakoma százféle jóval, sülttel, tortával, csemegével, pezsgővel, felköszöntőkkel. Ezt eddig még csak hírből ismerték, ma pedig részt fognak venni benne, még pedig nem is mint afféle idegen vendégek, hanem mint a kiknek ott jogos helyük van.

Peregi ur már korán reggel ünnepi ruhában nyitott be hozzájuk s komoly, de nyájas jószággal megölelte, megcsókolta őket.

— Nekem még sok végezni valóm van, el kell mennem. Öltözzetek föl szépen, kedveseim, aztán iparkodjatok, hogy a sok vendég előtt mint jól nevelt, illedelmes

gyermek viselkedjétek. Majd kocsit küldök értetek.

Ákos aránylag hamar elkészült az öltözéssel, ámbár ezuttal kivételképen ő is szívesen fogadta, hogy Kerekesné asszony mindenféle apró igazítani valót talált, hol a galléron, hol a nyakkendőn. Lenkével persze még több dolga volt nemcsak a gazdasszonynak, hanem a szobaleánynak is; de volt is aztán látszatja! Mikor Lenke a nagy álló-tükörben megnézte magát, szinte nem is hitte, hogy ő maga az és nem valami mesebeli tündérkisasszony abban a hófehér selyem ruháskában, fehér keztyűben, fehér cipőben. Bámulhatnak majd a Vadász gyerekek, mert mondták, hogy ők is ott lesznek a templomban, nézni fogják az esküvőt; látni fogják őt is és Berti meg Gazsi, de talán még a hetyke Zsófi kisasszony is irigyelni fogják.

Azután szép hintó állt meg a kapu előtt s Kerekesné asszony jelenté, hogy már indulniok kell. Komoly, ünnepélyes arccal indultak és talán most történt először, hogy Ákos minden ugrálás nélkül, szépen rendezesen ment le a lépcsőn. A kocsinál néhány kíváncsi járókelő álldogált és báméskodott. Ákos udvarias gavallér módjára segítette föl hugocskáját s mindketten fontosságuk teljes érzetében méltóságosan helyezkedtek el a hintóban, büszkén pillantva le a báméskodókra, akik még a kocsi megindulásakor is utánok néztek. Még az utcákon is, amerre végig kocsiztak, mindenki megbámulta őket.

Csak az volt a nagy baj, hogy ez a büszke kocsikázás nagyon rövid ideig tartott. Lenke nem bánta volna, ha akár egy egész órán át keresztül-kasul járják a várost, hogy mindenki lássa őket; de hát, sajnos, a lako-

Gyön
 Kén
 Szer
 Mer
 Ott
 Kér
 „No
 „Ho
 A h
 Talá

Gyönyörű mulatság nyáron a halászat,
 Kényelmesebb, mint a fűrésztó vadászat;
 Szereti is Dini, de meg van akadva,
 Mert nem ért mindenben egyet vele apja.
 Ott a dombon túl foly a Duna, nem messze,
 Kérte apját Dini, hogy oda eressze.
 „No persze! Hát még mit nem?” az apa szóla,
 „Hogy a vízbe pottyanj? Szó se legyen róla!
 A ház, a kert, udvar nem elég tág neked?
 Találhatsz itthon is játékokt eleget.”

Ám Dini nem csügged. „Ha nem a Dunában,
 Hát fogok horgászni itthon a nagy kálban.
 Víz — hát víz, akárha a nagy Duna lenne.
 Halacska, az igaz, nem igen van benne,
 De a Dunánál is megesik gyakorta,
 Hogy halacska biz' nem akad a horogra.”
 Így elszánva szépen elhorgászgat otthon
 S bár a szomszéd Pali nevet is a dolgon.
 Dinike nem bánja, meg van elégedve,
 Mert horgászott s neki horgászni volt kedve.

Horgászat otthon.

Műmelléklet a »KIS LAP« LI. köt. 10-dik számához.

dalmas ház nem esett nagyon messzire, csakhamar ki kellett szállni.

Virággal díszített tornácba léptek s legelőször is egy ős, tisztas öreg nővel találkoztak, Flóra kisasszony nagynénjével, ki nagyon nyájasan fogadta és egy nagy terembe vezette őket, mely már tele volt vendéggel. Ott volt Flóra kisasszony is, egészen fehérben, hosszú fehér fátyollal s Lenke szinte valami tündér-királynőnek nézte; és a tündérkirálynő vidám mosollyal jött a két testvér elé s kedves, jószágos szavakkal üdvözölte őket.

A mi azután következett, arra Lenke később jóformán úgy emlékezett, mint valami álomra. Valaki jelt adott, a nagy vendégsereg zsi bongva sorakozott, hosszú kocsisor robogott a templom felé s Lenke egyszerre csak ott állt a többiekkel az oltár közelében, nagy bokkrétával a kezében; apja és Flóra kisasszony a pap elé álltak s míg a szertartás folyt, Lenke végig nézett a templomba gyűlt sokaságon és látta Bertit és Gázsit, akik tátott szájjal bámultak rá és ott volt Zsófi testvérek is, akinek a szeméből mintha boszus irigységet lehetett volna kiolvasni. Azután az egész násznép a sekrestyébe vonult, ahol mindnyájan gratuláltak Peregi urnak és Flóra kisasszonynak, azaz, hogy most már nem Flóra kisasszonynak, mert most már Peregine asszony volt, most már Ákosnak és Lenkének mamájok volt. És az új mama azon kezdte, hogy ott az egész vendégsereg előtt legelőször is Lenkét és Ákost megölelte és megcsókolta (Lásd a képet a czimlapon), mondván:

— Kedves gyermekeim, szeresetek oly őszintén, amint én foglak szeretni titeket!

Lenke megzavarodott és nem tudott felelni, Ákos pedig nem is akart. No persze!

Ő el volt tökévelve, hogy ellenségek lesznek az új mamával, hát neki ugyan hiába hi-zeleg.

A templomból visszamenet Ákos és Lenke két öreg asszonysággal került egy kocsi- ba, de a két nő oly élénk beszélgetésbe merült egymással, hogy a testvérek bátran suttoghattak egymással.

— Jaj de gyönyörű volt, ugy-e Ákos? súgta Lenke. De szeretném, ha sokszor volna ilyen lakodalom! Láttad a Vadász fiukat? Hogy bámultak!

— Láttam. De azért eszeden járj, Lenke! Meg ne tántoritson az, hogy Flóra kisasszony . . . azaz . . . a mostohánk ott a templomban olyan nagyon barátságosan megölelgetett.

— De olyan szeretettel szólt . . .

— Várj csak, majd másképp lesz ott-hon . . . hallottad Vadászné nénitől . . . minden mostoha egyforma . . . ő sem lesz külön. No, majd meglátjuk. Legalább ma legyen még egy jó napunk . . . Most a nagy lakoma következik. Remélem, kapunk legalább jó nagy darab tortát vigasztalásul.

Nem suttoghattak tovább, mert ekkor az egyik öreg asszonyság fordult feléjük és beszélt hozzájuk, még pedig Ákos boszuságára, ilyenformán:

— Boldogok vagytok, ugy-e, hogy olyan kedves, jó mamát kaptatok? Igazán szerencsés gyermekek vagytok.

Jó, hogy a koci megállt; már megérkeztek a lakodalmas házhoz. Aztán mindjárt következett a nagy lakoma, mely olyan pompás volt, hogy még Ákos sem tudott semmi hibát találni. Kapott tortát, a mennyit csak akart és ha a torta vigasztalásul szolgálhat valamely szerencsétlenségért, hát Ákos akár meg is vigasztalódhatott volna.

A lakoma sokáig tartott s mikor véget ért, a vendégek vagy zsbongással társalogtak, jártak-keltek a szobákban. Peregi urat és nejét egy kis ideig nem lehetett látni s mikor újra előjöttek, már nem voltak ünnepi ruhában, hanem egyszerű öltözékben. Nagy bucsuzgatás következett s Ákos és Lenke alig értek apjukhoz, hogy szintén elbucsuzzanak tőle; tudták már, hogy az apa az új mamával elutazik és csak egy hét múlva tér vissza. Az új mama nagyon gyöngéden ölelte meg őket.

— A viszontlátásig, kedveseim! Talán látok utközben valami szépet, a mit elhozhatok nektek. Isten veletek!

Peregi ur és neje távozása után a vendégsereg is gyorsan oszladozott, a háziak mindenféle rendezgetéssel foglalkoztak s Ákos és Lenke végül kettecskén ögyelegtek ott, nem igen tudva, mihez fogjanak. Lenke fáradt volt, de mégis így szólt:

— Jaj de kár, hogy már vége! Nem bántam volna, ha egy hétig is tart.

Ákos más véleményben és rendkívül rossz hangulatban volt.

— Ej mit! Jobb szeretném, ha már otthon volnánk . . . Nem tudom . . . mintha . . . mintha rosszul volnék.

Kevéssel utóbb már egészen bizonyosan tudta, hogy rosszul van, sőt azt is kezdte gyanítani, mi a baja.

— Azt hiszem, sokat találtam enni abból a tortából . . .

Tessék! Hát még csak az is rosszra fordult, hogy egy kis tortával akart vigasztalódni az új mama miatti bánatában. Csakugyan jobb volna már otthon.

Nem sokára meg is jelent Eszti szobaleány azzal, hogy haza kíséri őket. Most már vége az ünnepélynek, gyalog is mehetnek.

A hazatérés nem volt olyan kényes-fényes, mint a jövetel. Ákos bosszus és beteg volt, Lenke fáradt és bágyadt. S amint haza értek, Kerekesné asszony mindjárt leszedte róluk az ünneplőt és rendes hétköznapi ruhájokba bujtatta őket. A nagy lakoma után oszonna, de még vacsora sem igen kellett nekik; siettek lepihenni, miközben Ákos azt dörmögte:

— Hát megvan a baj és veszedelem . . . csakugyan kaptunk mostohát . . . Egy hét múlva megjön . . . No, legalább még ezen az utolsó héten felhasználjuk szabadságunkat.

Fel is használták. Az iskolában, igaz, még talán soha sem volt annyi bajuk a tanárokkal; no de kárpótlást nyertek abban, hogy mindennap együtt mulattak jó barátaikkal, a Vadász gyerekekkel; kirándulásokat rendeztek az erdőbe, de még a szomszéd városkába is; ebédre, oszonnára akkor jelentek meg, a mikor éppen kedvök tartotta, tanulni pedig tanultak, a mikor éppen ráértek. Ki tehetett róla, ha ritkán értek rá? Kerekesné asszony megpróbálkozott néha holmi komoly intéssel, de ennek most még annyi foganatja sem volt, mint régente; hiszen Kerekesné asszony már csak néhány napig lesz a házban, aztán átadja az egész háztartást az új mamának. Neki már jóformán semmi köze itt semmihez. Ákos ezt körülbelől meg is mondta neki. A jó asszony a vállát vonogatva felelé:

— Jól van no. Ez a pár nap már csakugyan elmulhat akárhogy.

El is mult, még pedig nagyon gyorsan. S megjött a levél, hogy apáék csütörtökön délután hazaérkeznek.

(Folytatása következik.)

K
UT
Né
Nő
És

AGY
tan
mama és
visszatér

SZOMJAZÓ CSALÁD.

KUTYUSKÁIM, nagy a meleg!
 Ni, mind ahány hogyan leheg!
 Nőttön-nő a szomjuságtok,
 És üres az ivókátok!

*Perdülök be, mint az orsó...
 Hamar, hamar! Hol a korsó?
 Itt a korsó, zug már a csap...
 Bőségesen megitatlak.*

A LUSTA FECSKEFI.

— Madár-mese. —

NAGY sürgés-forgás, röpködés, csicsergő tanácskozás folyt az eresz alatt. Fecske mama és fecske-apó hol elröppentek, hol visszatértek s nyilván nagy dologban tör-

ték kicsi fejceskéjüket. Végre meg is állapodtak.

— Megkezdhetjük, bátran megkezdhetjük. Nagyon szép csöndes az idő, mondta fecske apó.

— Magam is azt hiszem, hagyta helyben fecske-mama. Épp most beszéltem

a szomszédokkal, ők is ma kezdik a leczkét.

Odaröppentek a fészekhez, amelyben három fiatal fecske szorongott. Mert bizony már nagyocskák voltak.

— Gyerekek, mozduljatok! Megkezditek a röplést... ideje, hogy megtanuljátok.

A fiatalok közül kettő azonnal kiszökent a fészek szélére; de a harmadik lustán nyújtózott el a most már tágassá lett fészekben.

— Én nem mehetek... a fejem fáj... meg a torkom is fáj... a szárnyam is...

— Dehogy fáj, csak lusta vagy, szólt fecske-apó szigorúan. Csak jőjj te is, szaporán! No, gyerekek, rajta! Figyeljete és mindent úgy tegyetek, amint mutatjuk. És ne féljete... hamar bele tanultok.

Az öregek elröppentek s a két fiatal utánok. Eleinte csak kicsiny darabon, alig egy jó ugrásnyit köllött repülniök, ezt is habozva, félénken tették; de amint tapasztalták, hogy szárnyuk csakugyan biztosan emeli őket, gyorsan neki bátorodtak és mihamar el is tűntek az öregekkel.

A harmadik testvér ott nyújtózott a fészekben és nagyot nevetett.

— Már ugyan minek fáradsz? Éppenséggel nem is látom át, minek tanuljak röplni, mikor itt oly kényelmesen heverhetek és az öregek jól tartanak enni valóval.

Most azonban késett az ozsonna.

— Persze, meg kell várnom, míg elkészülnek a röplő leczkével... Sebaj! Később annál jobb étvágyam lesz.

Csak az volt a baj, hogy étvágya már most is volt és egymagában unatkozván, alig győzte várni, mikor térnek már haza. Biz erre sokáig kellett várnia. Majdnem esteledett, mikor két testvére fáradtan, de széles jó kedvvel és már minden vezetés nélkül vissza röpönt a fészekbe.

— Jaj de pompás volt! mondá az egyik.

— Nagyszerű! És milyen remekül izlettek azok a kövér rovarok, amelyeket magunk fogtunk el ozsonnára és vacsorára!

— Ti már vacsoráltatok? szólt boszusan a lusta testvér. De én még nem kaptam

semmit... hol vannak mamáék? Éhes vagyok!

— A szomszédokkal tanácskoznak a holnapi nagyobb leczkéről. De már jönnek... mindjárt kapsz vacsorát.

Nagyon sovány vacsora volt az. Mert az öregek, semmi haragot sem mutatva, kiröppentek ugyan élelmet keresni, de hosszasan keresés után is alig egy-két vézna bogárkával tértek vissza:

— Már este van, elbujtak a rovarok.

Duzzogott, boszankodott az éhes fecskefi, csak azt nem tudta bizonyosan, kire haragudják. Amint kinyújtott fejjel leste, hoznak-e még az öregek valamit, egyszerre így szólt:

— Ni, ott milyen pompás kövér rovar mászik...

— Hát fogd el magadnak, biztatta a másik két testvér.

— Persze! Hogy fogjam el, mikor... mikor...

— Igaz a! Nem tudsz röplni. No, azt a jó falatot pedig nem szabad elszalasztani. Elfogom én.

S az ügyes testvér kiröppent, elfogta, megette.

— Mért nem adtad nekem! jajgatott az éhes fecskefi.

— Van eszem! Amit én fogok el, az az enyém.

Bizony csak éhen maradt a lusta fecskefi és e miatt rosszul aludt is. Másnap reggel pedig az öregek már korán megszólaltak:

— Indulunk, gyerekek! Ma nagy gyakorlatot tartunk. Egész nap oda leszünk.

— Jaj, hát én hogy leszek itt? ijedezett a lusta fecskefi. Inkább... inkább én is megyek...

— Jöhetsz, ha akarsz.

Nagy kelleetlenül megmozdult hát ő is. De milyen keserves volt az ő leczkéje! A többiek már jól tudták használni a szárnyukat és merész nagy gyakorlatokat végeztek az öregekkel, ő pedig hátul vergődött, bukdácsolt, sokszor annyira elmaradt, hogy nem is látta a többieket. Az öregek

nem fe
és biz

—
Kö
olyan
a töb
varok
nak;

—
nap
a pr
hagy
hassá
Fá
a fész

nyár
tetsz
bold

A

—
késő
ságo
sége
szem
azt,
voln

pil
az
csa
mé
né
ág
al

L

m
N

nem feledkeztek meg róla, el-elnéztek hozzá és biztatták:

— Csak iparkodjál utánunk!

Könnyű azt mondani! De mikor még olyan gyakorlatlan! Láttá messziről, hogy a többiek már elkapdossák a jó kövér rovarokat is . . . vígan vannak, lakmároznak; ő meg éhesen vergődik hátul.

— Ó, ó! Mennyivel jobb nekik! Ők tegnap az öregek segítségével estek át ezen a próbálkozáson . . . engemet magamra hagynak az öregek, hogy őket tovább taníthassák . . . Ó, ó! Mikor érem őket utól!

Fáradtan, kimerülten, éhesen tért estére a fészekbe, míg testvérei vígan kerültek haza.

— Holnap már egészen a magunk szárnyára jutunk! Szabadon röpködünk, amerre tetszik . . . miénk a levegő-ég! Jaj, de boldogok leszünk!

A lusta fecskéfi nem szólt, csak sóhajtott.

— Majd csak eljutok én is annyira, ha később is. Milyen együgyű voltam lustaságomban! Azt hittem, kibujhatok a szükséges lecke alól s csak azt értem el, hogy szenvedéssel, kellemetlenségekkel végzem azt, amin könnyen és vidáman eshettem volna át.

A KISÉRTÉS,

vagy

AZ ERÉNY JUTALMA.

(Képpel a 152. lapon.)

HÁROM kis leányka: Linka, Minka, Ninka, séta közben egyszer, ó! mit pillantott meg! Hosszu fal tövében vezetett az utjuk s amint mendegélnek, egyszerre csak ime egy létrához érnek. A létra miatt még meg nem álltak volna, de amint föl néznek, látják, hogy odafönt egy almafa ága, megrakva szebbnél szebb piros nagy almával éppen a létránál hajlik le a falra.

— Jaj, milyen szép alma! szólt sováran Linka.

— De szeretnék egyet! tevé hozzá Minka.

— En a létrán könnyen föl is tudnék mászni, le tudnám szakítani, elmélkedett Ninka.

Megálltak és nézték növekedő vágygyal s már-már indult Ninka föl a latorjára; de csak indult, aztán megállt és így szóla:

— Megtehetjük, ámde szabad-e? Tudjátok, aki elveszi azt, ami nem az övé, az tolvaj, rosszat tesz. Fölmenjek? Ne menjek?

— Nem, nem! Ne menj föl! Ne kövesünk el rosszat! Kár, jaj de nagyon kár, hogy ezt a szép almát meg nem kóstolhatjuk! De hát nem a miénk, — siessünk el innen!

Busan megindulnak s még a szemöket is befogják ijedten, nehogy az az alma, ó az a szép alma! mégis csak gonoszra csábítsa el őket.

De alig indultak, — nyílik a kertajtó s az öreg kertésznő lép ki, a kezében egy kosár almával. És nyájasan mondja:

— Megálljatok csak, no, kedves kicsikém! Hát szép az az alma, bele kóstolnátok? De mivel a másé, tehát nem bántjátok? Örömmel hallottam, jó gyermekek vagytok s ezért jutalomul egy-egy almát kaptok.

Es amit mondott, azt meg is teszi nyomban: egy-egy piros almát ad midegyiköknek. Vígan, megdicsérve, meg is jutalmazva mentek most már odább és meg is fogadták, hogy a kisértésnek jövőre is mindig ellen fognak állni és az igaz utról soha le nem térnek.

KOCZKA-REJTVÉNY.

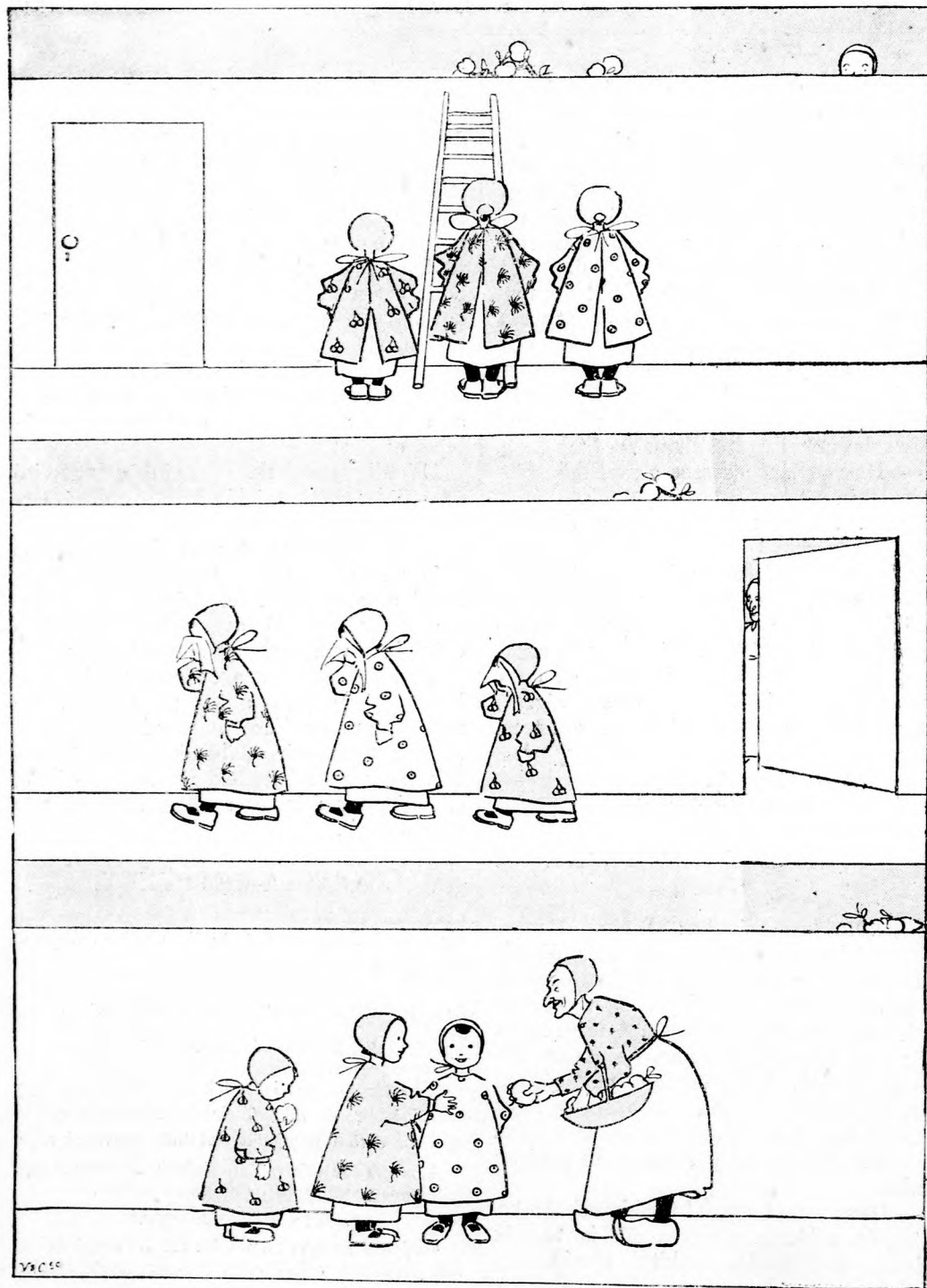
A	A	E	E	= Volt királyunk ilyen néven;
E	E	É	É	= Megszerzed a csatatéren;
G	M	M	N	= A fülnek gyönyörűsége;
N	R	Z	Z	= Minden imádságnak vége.

E betük úgy rendezendők a koczkákban, hogy balról jobbra és fölülről lefelé mindenik megfelelő sor a fönt megjelölt értelmű szavakat adja.

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

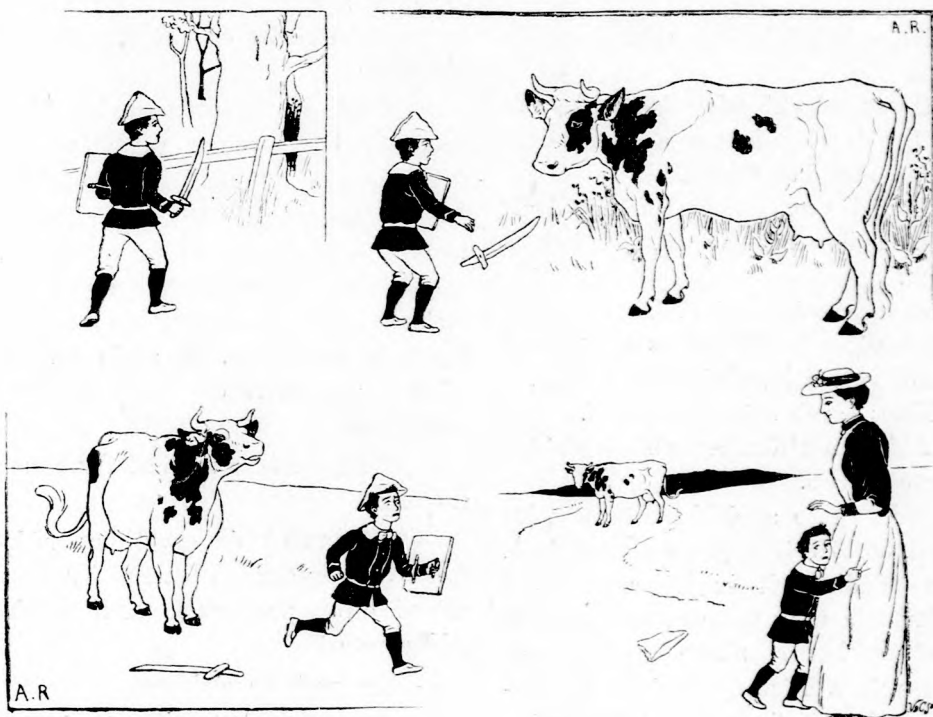
„Kis mesekönyv.”

Grimm testvérek nyomán. (A „Forgó bácsi könyvtára” című sorozat egyik önálló kötete.)

A KISÉRTÉS. (Lásd a 151. lapon.)

VITÉZ GYURKA.

VITÉZ Gyurka az én nevem,
Hösi az én lobbom, hevem!
Vitéz bizony, nem is gyáva —
S a semminek neki vága.

Hát a mesgye zöld elején
Áll egy tarka, jámbor tehén,
Kardját Gyuri im elejti,
Hösi voltát elfelejti.

»Büh« — szól a jámbor tehénke,
Megered a hös legényke.
Szalad, szalad — meg sem állna,
Ha nem szólitná mamája.

»Édes fiam, mi lelt téged?
Olyan halovány a képed!«
S mond a nagy vitéz remegve:
»Jaj! ... Rám nézett a tehénke!«

AZ ARANY BORSÓ.

— Beszélyke. —

NAGYOT nyújtózott Marcsi, még nagyobbát ásitott és azután legislegnagyobbat sóhajtott. Egy ideig még behúnyva tartotta a szemét, de mivel semmikép sem tudott még tovább aludni, hát végre is fölnyitotta.

Legelőször is azt látta az ablakon át, hogy odakint a nap már magasan jár, rég elmúlt a reggel. Bent a szegényes, rendetlen szobában pedig két testvéröccsét látta, Gergelyt és Palkót, akik éppenségesen úgy nyújtóztak, ásitóztak és sóhajtóztak, mint jó maga. Csak Sárrika, hármuknak a testvérhuga, volt már fenn s üldögélt mélyen

elgondolkozva az ablaknál. Most megszólalt:

— No, már mégis ideje volna, hogy fölkeljetelek.

— Ugyan minek? felelé Marczi kedvetlenül. Így is elég hosszú a nap, mikor nyomorúságban kell tölteni.

— Igazad van, mondá Gergely. Amíg alszunk, addig legalább nem tudjuk a bajunkat.

— Persze, tevé hozzá Palkó. Csakhogy az ember végre is fölébred és akkor megéhes. Adj valami harapni valót, Sárrika.

— Nincs egyéb száraz kenyérenél.

— Akkor hát főzz legalább jó ebédet, dörmögte Marczi.

— Nincs egyéb az éléskamrában, mint az a zsák borsó. Hát megint csak azt főzők.

Nem mindig volt az éléskamra olyan üres. Mikor a négy testvér árván maradt, tele volt a kamra, pincze, padlás, még pénz is volt a házban, tehénke az istállóban. A három fiu már felnőtt legény volt, Sárrika is nagy leány és jó ideig kényelmesen, bőségben éltek. De aztán lassankint kiürült az éléskamra, elfogyott a pénz, el kellett adni a tehénkét is és mindenfélét egyebet, csakhogy betevő falatjuk legyen. Utoljára már ez is alig akadt. Már csak az a zsák borsó maradt a régi gazdagságból.

— Mindennap borsót együnk! sóhajtoztak elkeseredve.

Épp ezen buslakodtak, mikor betért hozzájuk az öreg János gazda. Jó barátja volt az atyjoknak, de most nagyon ritkán látogatott el a házukba. Persze, persze! Nagyon gazdag ember volt az öreg, leggazdagabb a faluban; hát nem igen áll szóba a szegényekkel.

Most mégis csak benyitott és részvétellel hallgatta a nagy panaszukat. Elgondolkozott, meg-megcsóválta a fejét, aztán végre így szólt:

— Nehéz sor a nyomorúság! Tudom, magam is benne voltam valamikor.

— Benne volt? kérdék azok álmélkodva. Hogy lehetett az? Hiszen János bátya most a leggazdagabb ember a faluban.

— Persze! No, meg is volt annak a titka. Nektek, mivelhogy az apátok olyan jó barátom volt, megsúgom. De aztán tovább ne adjátok ám; mert egy kis boszorkányság van benne.

— Dehogy adjuk tovább! Csak mondja szaporán!

— Hát tudok én egy titkos módot, a melylyel gazdaggá lehetek. Van-e még valami olyan portékátok, amit el lehet a földbe vetni?

— Egy zsák borsónk van.

— Ez is jó. Csak egyetlen egy szem köll belőle, a többit megfőzhetitek. Ezt az egy szemet én megbabonázom. Aztán elültetitek és gondosan ápolgatjátok, őrzitek, nehogy valaki hozzá férjen. A mi terem rajta, abból egy szemet sem szabad másra használni, mint arra, hogy a jövő esztendőben ismét elültetitek. És így minden esztendő termését mindig gondosan megőrzitek és a következő esztendőben mind elültetitek. A harmadik esztendőben az ültetvény kellő közepén csudabokor fog egy éjjelen kinőni, telisded tele borsóval és a hüvely is, a borsó-szem is mind csupa tiszta arany lesz. És akkor gazdag emberek lesztek, csak úgy mint én.

Megörültek a testvérek és előre is köszönték.

— Szívesen teszem. De figyelmeztetek, hogy gondosan végezzétek, amit mondtam. Mert többször nem segíthetnék rajtatok. Csak egyetlen egyszer szabad azt a varázslatot másnak a számára végeznem.

Megfogadták erősen s az öreg aztán elment velök az éléskamrába. Itt kivett a zsákból egy szem borsót és sokféle csodálatos dolgot mivelt vele, rejtélyes szavakat dörmögött hozzá, meghurcolta minden zugban, dörzsölte, fujta, — a négy testvér szinte beleborzongott a boszorkányság nézésébe. De végre elkészült.

— No, Marcsi öcsém, itt van, kész az arany borsó. Hát aztán csak jól vigyázz reá.

Marcsi mohón nyult utána. De ő volt-e ügyetlen, vagy az öreg János gazda nem vigyázott, — elég az hozzá, hogy átadás közben a bűvös borsószem kisíklott a kezéből és, mert ott álltak, bele esett a zsákba a többi borsó közé.

Utána kapott Marcsi, de mikor a keze a zsákba ért, végre sem tudta, melyik volt a bűvös borsószem. Egyforma a borsószem mind.

Az öreg János gazda összeráncolta a homlokát.

— Ejnye! Hát hiába fáradoztam! Elposékoltam rátok a titkos tudományomat! Én magam sem ismerem rá a sok közt. Most már kárba vész az arany borsó, megfőzitek, megeszitek.

Roppantul elbusult a négy testvér, sírt, jajgatott, öreg barátjuk pedig nagy boszusan távozni készült. Az ajtóból még visszafordult és így szólt:

— Volna egy módja, hogy megmentsetek a kincset. Az bizonyos, hogy az arany borsó oda esett a zsákba a többi közé. Ha tehát az egész zsák borsót elültetitek és azután ennek az egész termését és így

tovább minden esztendőben, akkor végre mégis előkerül majd a harmadik évben az arany borsó-bokor is, mert itt van a magja.

— Igaz! igaz! kiálták örvendezve. Azt fogjuk cselekedni.

Még aznap kimentek a földjükre. Mert maradt az apjokról föld is reájok, nem is kicsiny darab; de paraj, dudva, bozót verte föl, látni sem szerették. Mindig azt mondogatták egymásnak:

— Nem érdemes vesződni ezzel a silány földdel. Csak gaz és dudva terem rajta. Bezzeg, milyen szép a szomszéd földje! Ha a miénk ilyen volna! De hát a szerencsétlen embernek mindenből csak a rossza jut!

Most nem báméskodtak a szomszéd földjére és nem ijedtek meg a saját földjük siralmas állapotától. Ásóval, kapával és csákánnyal álltak neki, irtották a gatz, törték a rögöt és több napi kemény munka után egészen megtisztították a földet. Annak az egy zsák borsónak az elültetésére nem volt ugyan az egész nagy darab föld szükséges, de Marcsi így szolt:

— Ez után az egy zsák után annyi fog teremni, hogy esztendőre alig is lesz elég a magunk földje az új vetésre. Hát készítsük elő már most az egész földet és gondoskodjunk, hogy mit csinálunk, ha a földünk nem lesz elég.

Nem volt könnyű feladat. Az egy zsák borsó után annyi termett, hogy szekérrel kellett haza vinni. A másik esztendőben, hogy ezt a sok borsót mind elültethessék, bérbe kellett venni másoktól is földet és szerencsére megtehették, mert időközben mind a négyen keményen hozzá láttak mindenféle munkának; dolgoztak a földesurnak, a módosabb gazdáknak, jócskán kerestek

pénzt és mind félre rakták, csak hogy a maguk titkos dolgával meg ne akadjanak.

A második esztendőben már oly tömérdek borsójuk volt, hogy alig győzték haza hordani. Jöttek vevők, akik jó pénzt kínáltak érte, de Marczy azt felelte:

— Egy árva szemet sem adunk el. Majd esztendőre.

Természetes, hogy nem adhattak el egy szemet sem. Mert hátha épp azt adnák el, a melyikből az arany borsónak kell kinőni?

A harmadik esztendőben már a falu határanak a felét kibérelték és mind tele ültették borsóval. Csodálkoztak az emberek, faggatták a négy testvért, mit akarnak a azzal a tömérdek borsóval: de volt eszök, hogy nem árulták el. Hanem mikor a harmadik esztendőben már érni kezdett a borsó, szorgalmasan jártak mind a négyen az ültetményben és keresték-kutatták az arany-termő bokrot.

Keresték, kutatták, de hiába. Nem találtak egyebet közönséges borsónál, ezt pedig végre is be kellett takarítani, hogy kárba ne vesszen. Ebből, az igaz, olyan sok volt, hogy a fővárosi nagykereskedő, aki megvette, egész csomó százas bankót olvasott le a testvéreknek.

Épp akkor tévedt oda az öreg János gazda, bizonyosan véletlenül.

— No's fiaim, ugy-e megtermett az arany borsó?

Marcy is, de a többek is megölelték az öreget s hálásan mondták:

— Meg, édes János bácsi. Tudjuk már, milyen boszorkányságot végzett velünk. Kiragadott a henye, panaszkodó lustaságból és szorgalmas munkára ösztönzött rá. És minden szorgalmas munka aranyat terem.

A MEGTÉVEDT TÜNDÉRKE.

— Apróka mese, hat képpel. —

IG mókuska játszott fönt a fán, lent pedig a fa tövében egy kis tündérke busongott és sóhajtozott.

— Már ez furcsa, nagyon furcsa! szólott nevetve a mókuska. Hogy tündérke sírdogáljon, azt még soh'sem láttam.

— Ó! Hát hogyné sírnék, mikor olyan szörnyű sors ért! Nem találok vissza szép Tündérországba! Tündér így még soh'sem járt, mindig mind haza talált.

— Hisz' azon könnyen segíthetsz. Csak hivnod kell, mindjárt itt terem a tündérkirálynőtök és megsegít.

— Hivogatom három napja, ámde mind hiába.

— No, az már öreg hiba. Akkor aligha rossz fát nem tettél a tűzre s büntetésül vagy száműzve.

A mókuska odább szökött, a tündérke pedig nagyon elkomolyodott. Amit a kis

mókus mondott, az tán igaz is lehet. Igen, úgy van az, most már bizonyos. A tündérkirálynő előtt semmi sem marad titokban, megtudta azt is, hogy ez a szeleburdi tündérkéje gonoszul megtévedett. Szerteszét csapongott, de sehol semmi jót nem mívelt, csak mulatott, tréfálkozott, hiábavalóságokra vesztegette tündéri hatalmát.

— Hm . . . igaz . . . nem jól tettem, gondolá a bús tündérke; de ilyen kemény büntetést még sem érdemeltem. Inkább mondta volna meg, mivel vezekeljek. Így most ugyan hogy tudhassam, hogy hát mitévő legyek!

Ezt bizony nem súgta meg neki senki és így még inkább elbúsulta magát. Elkeseredésében már el is tőkélt, hogy ott a fa tövében fogja magát holtra búsulni; de amint ott szomorkodott, egyszerre csak fájdalmas nyöszörgést hallott, még pedig nem igen messziről.

— Ott bajban van valaki, gondolá a tündérke. No, ha bajba került, az ő baja. Nekem is nagy a bajom és nem segít senki sem.

De mikor újra hallotta a fájdalmas hangot, sehogy sem volt maradása tőle.

— Persze hogy semmi közöm hozzá . . . elég a magam baja . . . de talán mégis utána nézek . . . hátha segíthetek. Magamról tudom, milyen keserves az, ha valaki bajba kerül és hiába vár segélyt.

Fölkelt és alig pár lépésnyire nyulacskaát pillantott meg, melynek a lába csapóvasba fógózott meg.

— Kedves jó tündérke, ó segíts! könyörgött a nyulacska. A gonosz rókának csapóvasat állítottak s én vigyázatlanul beleléptem. Jaj, ha megfognak, végem van!

— Ne félj, no, szegény Tapsika, mindjárt kiszabadítalak.

Szétfeszítette a csapóvasat s a nyulacska örvendezve futott odább.

— Köszönöm, jó tündérke! mondá és mihamar eltűnt.

A kis tündérke maga is örült, hogy a nyulacskaát kiszabadítania sikerült. Egy kis időre szinte elfelejtette a maga baját és nem ment vissza a fa alá, hogy ott halálra búsulja magát.

— Arra később is ráérek. Most, amíg még tart az eröm, inkább szétnézek itt a tájon.

Nem ment sokáig, mikor ismét fájdalmas hangot hallott, olyan czinczogás-félét.

— Mintha egérke volna itt valahoi bajban.

Csakugyan, jókora tó volt ott közel s a tóban egy kis egér vergődött, de nem birt a parthoz jutni.

— Ó segíts meg, jó tündérke! kiáltá fuldokolva. Gonosz macska kergetett s amint ijedten futottam, ebbe a nagy vízbe buktam. Jaj, jaj, mindjárt megfulok!

— Ne félj no, szegény egérke! Vízbe nem mehetek ugyan, mert ott nincs hatalmam, de tán mégis segíthetek.

Nehéz volt ugyan, de sikerült. Hosszu galyat tört és messze előre hajolva, az

egérkéhez nyújtotta. Az egérke megkapaszkodott beléje és szerencsésen partra került.

— Köszönöm, jó tündérke! szolt az egérke s gyorsan odább osont.

A kis tündérke, maga sem igen tudta hogy, hogy nem, egészen megfélejtkezett a maga bajáról.

— Kár lett volna ott hevernem a fa alatt, gondolá. A szegény nyulacska, egérke bizony oda veszett volna. Ha már magam szerencsétlen vagyok, legalább másokon segítek, ha tudok.

Alig gondolta ezt, már ismét segélykiáltást hallott és föltekintvén, látta, hogy egy óriás pók éppen ráront egy pillangóra, mely megfogózott a pók hálójában.

— Jaj, tündérke, jaj, segíts! Mindjárt megöl ez a szörnyeteg!

Nem is volt rest a tündérke, fölkapott egy ágat és legelőször is a pillangót szabaddította ki, aztán megfenyegette a pókot,

mely dühösen utána kapott a menekülőnek.

— Maradj veszteg, pók barátom, engedd futni, a kit én segítek meg, mert különben velem gyül meg a bajod.

Meglapult a pók s a pillangó szerencsésen elröpült.

— Köszönöm, jó tündérke! mondá bucsuzól.

Ezalatt már beesteledett s a tündérke fáradtan dőlt le a pázsitra. Most már megint ráért, hogy a maga bajára gondoljon, de minél tovább gondolt rá, annál búsabb lett.

— Mind hiába, mind hiába! Ó! Soha sem hittem volna, hogy jóságos királynőnk kegyetlen is tud lenni! Most is alig hihi-tem!

E pillanatban ragyogó fény villant meg s ott termett a tündérkirálynő, ki komolyan, de szeliden szolt:

— Jól teszed, hogy nem hiszed, mert kegyetlen nem vagyok. Nagyot vétettél és

ki van mondva ítéleted, hogy a magad erejéből többé vissza ne találj Tündér-

honba. De ha akad, a ki megszán és oda visszavezet, im ígérem, hogy újra befogadlak.

A tündérkirálynő eltűnt, a tündérke pedig eleinte nagyon megörült, de aztán csak még inkább búsult egész reggelig.

— Ó, ki vezethetne oda vissza? Erdőn-mezőn, föld alatt és levegőben visz az ut, — ki tudna visszavezetni? Soha senki!

— No, no, hátha mégis? szólalt meg ekkor valaki.

A nyulacska volt. Mellette állt az egérke, fölöttük lebegett a pillangó, a ki így szólt:

— Mi hárman együtt megsegítünk. Hallottuk az ítéletet, kikutattuk az utat s Tapsika a mezőn, egér koma a föld alatt, én meg a levegőben majd elvezetünk. Így legalább leróhatjuk hálánkat.

Vígan indultak utnak és a tündérke haza jutott Tündérhonba.

— Értem már! szólt magában. A ki hibázott, hozza helyre önzetlen jótettel.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LI. köt. 8-ik számában közölt képrejtvény megfejtése:

Kaszárnya.

Helyesen fejtették meg: Gerő Ottó, Szécsi Jenő, Danielisz Jenő, Ifj. Körösi Károly, Weisz Erzsike, Nagy Kata és Béla, Reitzer Margit és Alice, Joó Istvánka, Mérey Ágosta, Szikszai Esztiike, Botka Andor és Lajos, Hollaky Feri. Halasy Melanie, Kövesi Rudi, Weisz Annus és Karcsi, Gallatz Margit és Paula, Kaszás Ernő, Fischl Izabella, Heszke Irmus, Tyroler Lujza, Farkas Arisztid, Weisz Angela, Sturm Renée, Fidler Jolánka, Graefl Márta és Paula, Hirsch Sándor, Wagner Lajos, Fuchs József, Körmendy Matild és Lujza, Gajári Erzsébet és István, Weisz Miklós, Fischl Renée, Urbán Klotild, Záborszky Mariska és Dezső, Kalmár Rózsika, Lipták Irénke, Bárány Juliska, ifj. Jákó János, Somogyi Margit, Lőrinczy Mariska, Pilz Erika és Felice, Salzberger Lujza, Papp-Szász Tamás (saját irásodat kívánom látni. F. b.), Riesz Zoltán, Dekker Oszkár, Szent-Iványi Carla, Kálmán Mariska, Bornemisza József, Hauer Ilus, Lenck Emil, ifj. Bécsy Lajoska, Nagy Ilonka, Molnár Katicza, Gaál Ilona és Ödön, Basch Andor, Lányi Rózsika, ifj. Knobloch József, Kremzír Ernő, Gutmann Stefánia, Bartha Irénke, Schen-

kenberger J. (nevedet egészen ird ki, másképp jövőre nem fogom közölhetni. *F. b.*), Patterson Margit és Orsolya, Strasser József, Grubits Mariska, Fazekas Ida és Piroška, Saláth Ilon, Piller Géza, Szilasi Bözse, Bódy Ödön, Kovács Dénes, ifj. Rapaics Romeo, Poór Elza, Wolf Blanka és Margit, Babos Sanyi, Réta Vilma és Miczi, Kovács Erzsike, Zakár Jenőke, Szirányi Ilona és Sasa, Büttner Irmus, Nagy Mariska, Molnár Ferike, Soós Aranka, Kreibik Sándor, Ember Pista, ifj. Münnich Aurél, Sier Friczi, Zinner Erzsike, Somogyi Imre.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténtén, nyertes lett *ifj. Knobloch József, Abrudbányán*, kinek a jutalom-könyvet (*»Az ifju Anakharzis utazása Görögországban«*, írta *Barthelémy*, a magyar ifjuság számára szerkeszté *Hanthó Lajos*, képekkel, diszes kötésben) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A *»Kis Lap«* LI. köt. 5-ik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Gaál Ilona és Ödön.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Benkő Dénes. Kapóra jött ügyes küldeményed. Édes apád igenis, kedves emlékü gyerekkori pajtásom volt. Hogy az én kis leányom mit csinál? Hát dajkálja a kis lányát. — **B. Eliatschek Edika és Ninike.** Bár sokszor elmondtam már, miképen történik a jutalom-könyv huzása, nektek, mivel újabb olvasóim vagytok, megismétlem. Nem nagy ezereomniával jár az: a Gáborka gyerek, a legkisebbik szedő fiúcska, bekötött szemmel bele nyúl a Forgó bácsi mélységes kucsmájába, melyben, a helyes megfejtés beküldőinek neve (külön-külön papiros-szeletre írva) foglaltatik benne. Az elsőnek kihuzott neve a nyertes. A huzásnál mindig három bizalmi férflu van jelen. Ha a Gáborka Gáborra nevededik, az utána következő legifjabb szedő-fiúcska soros a huzás műveletében. — **Wohl Mária (v. Márta ?)** Ha én neked megszerzem azt az örömet, hogy hetenkint küldök neked *»Kis Lap«*-ot: szerezz örömet nekem te is azzal, hogy gondos írásu levélkét küldesz. — **Hoódy Laci.** Ha bicikliden eljutottál Budapestig, állj meg az *»Athenaeum«* kapuja előtt, szállj le vas-paripádról s látogass meg. Hadd ismerjem meg személyesen az ügyes és kitartó sport-fiút. — **Szilasi Bözse.** Már nemesebben és hasznosabban eltölteni a nyári szünet-időt, mint te, nem is lehet. — **Babos Sanyi.** A szerencsét megfogni nem lehet. De hát nem kedves elégtétele az, hogy a megfejtők között ott a te neved is? A 15.000-ből mindig csak 1 a nyertes. Ebből megítélheted, milyen nehéz elsőnek

lenni. — **Fidler Jolánka.** Soraid végén igen okosan mondd, hogy kivüled még igen sok kis olvasóm van és ha mindnyájan úgy panaszkodnának, mint te, akkor annyi jutalmat kellene kisorsolnom, a hányan vagytok. De ha ily jól és helyesen tudod ezt, akkor mért állsz te is azok sorába, akik arra a hamisságra unszolnak, hogy fordítsam feléjük a szerencse kerekét? — **Gallatz Margit és Paula.** Hogy voltam-e már a kiállításon? Már hogyme lettem volna! De hogy láttam-e már *mindent*? Olyan ember nincs, aki azzal dicsekedhetnék, hogy mindent látott, ami a kiállításon van. Az szinte lehetetlen, olyan tömérdek ott a látni való. — **Ifj. Körösi Károly.** Rejtvényed jó, de nagyon könnyen kitalálható. — **Rapaics Romeo.** »Ahány ház, annyi szokás.« Ez a példaszó, mint rejtett közmondás már egyszer megjelent. A tied ennek csupán ügyes változata: »ahány ember, annyi vélemény.« Nagyon könnyen rátérnének olvasótársaid, pedig én azt akarom, hogy mindnyájan kissé vakarjátok meg a fületek tövét. — **Odescalchi Gyalma hg.** Igazán sajnálom, hogy elmulasztottalak. A rég heverő kézirat nem sokára olvasás alá kerül. Ha olyan, mint az, amelyet már közöltem is tőled, hova előbb megjelen. — **Küszler és Ruh testvérek.** Örömmre szolgált a pompás eredmény, mely épp úgy tanuskodik jó szívetek, mint ügyességtek mellett. Az összeget már kimutattam s rendeltetésének átszolgáltattam. Nagyott nőjete! — **M. E.-Sz. Á.** A kézirat egy hétig átvethető. A többire nézve kérem szives megjelenesét bármely csütörtök este. — **Sz. Á.** A verses mese közölhetetlen. Külön postázásra sem a szerkesztőség, sem a kiadó-hivatal nincs berendezve. Hova is vezetne ez? — **Fazekas Ida és Piroška.** Az egyiket besoroztam. — **Strasser József.** Majd csak előterem, ha napja derül. — **Saláth Ilona.** Nincs a hazában nagyobb leánynevelő-intézet, vagy legalább alig van, ahová a *»Kis Lap«* ne járna. Sőt ahová eddig nem járt, külön meg is rendelik. De mi ok is furoghatna fenn, kizárni olyan heti olvasmányt, mely szintén gyermek-neveléssel foglalkozik? Ennél fogva én is reményelem, hogy kedves *»Kis Lap«*-odat oda is járathatod. — **Rodakowska Alma.** A Tutsek Anna szerkesztésében s Singer és Wolfner kiadásában megjelenő leány-újság (Andrássy-ut 10.) igen alkalmas és nagyon ajánlható. Ugyan-ott megtudható a hasonló német, francia és angol közlönyök címe és ára. — **Bodó Albert.** Nem szivesen térek el attól az elvtől, hogy az összetett mássalhangzót (*sz, ny, zs, ly, gy, ty*) csakis *egy* betűnek vegyem. Másképp: ügyesen szerkesztetted meg. Tégy újabb kísérletet. — *Több levélről a jövő számban.*

LEVELEZÉST ÓHAJT:

Basch Andorral Molnár Ferike.